

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Συνεχίζομεν και σήμερον τας περι εμφανίσεως φαντασμάτων και φαινομένων τημεπαθείας αφηγήσεις των κ. κ. αναγνωστών μας.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Η κ. Άγγελική Νικολάου, κάτοικος Τζιτζιφιών, μās γράφει σχετικώς; με την εμφάνισιν φαντασμάτων, το κάτωθι αλλοκοτον γεγονός :

— Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν κατοικοῦσα στήν ὁδὸν Ἀναπαύσεως. Ἦμιον λεχῶνα σὶδ πρῶτο μου παιδι και βρισκό ουν σὶδ κρεββατι μου, ὅταν μεταξὺ τῶν 12 καὶ τῆς 1 τα μεσινυχτι, αἰσθανθηκα σάν να με σπρώχνη καποιο; δὶπλα μου. Σὶδ κρεββατι ἦιουν ἐρῶ και τὸ μαρὸ μου, ὁ σὺςυγὸς; μου δὲ ἐκοιμάτο σὶδὸν κινναπέ. Κρατήθηκα ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ κρεββατιοῦ γιὰ νὰ μὴν πέσω και σὲ μιὰ στιγμη γύρισα νὰ πάρω τὸ μαρὸ μου και νὰ δῶ ποιδ; με σπρώχνει. Τότε εἶδα με τρὸτο νὰ βρισκεται κάτω ἀπ' τὸ κρεββατι μου ἕνας ἀνθρωπο; με μαῦρο πρόσωπο, φριτὸς και ἀπαίσιο; 1...

Μόλι; ἀντικρύσθηκα τὰ μάτια μου, αὐτὸ; ἐγράνταξε τὸ κρεββατι τόσο δυνατὰ, πὸυ νόμισα πὸς; θάπερσε τὸ σπῆρι 1...

Ἀρχισα νὰ φωνιάξω κατατρομαχῶ ἐνὶ τόσο, πὸυ ζήτησεν ὁ ἀντρας μου και ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἦθε και μὲ σὲ ὕψωσε. Μὲ ρώτησαν τί συμβαίνει, μὰ ἡ ταμχή μου ἦταν τόση, πὸυ δὲν μποροῦσα νὰ βγάλω λέξη. Μόλι; τὸ πρῶτο συνήλαθα κάπως και τοῦ; διηγηθηκα τὸ μου σὺνθεβη.

Τὴν ἐπομένη νύχτι ἄκουσα πάλιν χτύτους σὶδ τζαμι, ἔτσι σάν νὰ χτυποῦσε κάποιος; ἀπ' ἔξω με λεπειο μπιστοῦνι. Ποιδ; ὅ;ω; θὰ μποροῦσε νὰ χτυπᾷ, ἀφοῦ το παραθυρο ἦτιν κλειστό;

Φώναξα πάλι τὴ μητέρα μου νὰ δῆ ποιδ; εἶνε. Αὐτὴ ὅ;ω; δὲν πληροίσε καθόλου στο τζαμι. Μὲ σταῦ;ωσε μόνον, ἔκιμε και ἡ ἴδια τὸ σταυρὸ της και μοῦ εἶπε νὰ μὴ μιλῶ.

Ἀπὸ τὴν νύχτι αὐτὴ ὁ τρὸ;ος μου εἶταν τέτοιος; πὸυ γιὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε, ὁ σὺςυγὸς; μου τὸ ἀπορύσισε κί' ἀλλάξιμε σπῆρι...

ΟΙ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΙ ΕΡΓΑΤΑΙ

Παράδοξον ἐπίσης γεγονός; μās; ἀφηγείται ἐν ἐπιστολῇ του ὁ ἐλαιοχρωματιστῆς Ἀλέξ; Βελιστιώ;ης ἐκ Βόλου.

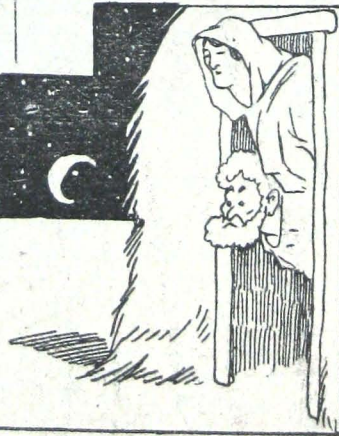
— Πρὸ 7 μηνῶν, μās; γράφει, ἐλάττωτο ἐδῶ τὸ σπῆρι τοῦ κ. Δημ. Βελιστιώ;δη, με δύο πατάματα. Εἶχα ἀναλάβει ἐργολογικῶς τὸν ἐλαιοχρωματισμὸν του και παρῆστιν μέρτυ; παρὰδῶξων φαινομένων.

Τὴν τελευταία ἡμέρα πὸυ τελείωσε τὸ χίσιμο, κατέρρευσε μιὰ σκαλωσι; κί' ἔπεσαν και σκοιῶθηκα ἐνὶ δύο ἐργάται. Ὅταν ἐτελείωσε και ὁ χρωματισμὸς; ἐγκατεστάθη σὶδὸ σπῆρι ὁ ἴδιος; ὁ ἰδιοκτητῆς με τὴν οἰκογένειά του. Το πρῶτο ὅ;ω; βράδου οἱ ἔνοικοι ἀνεστάτῶθησαν κυριλεκτικῶς. Ἀ;ουσαν παρᾶξενα βογγητὰ ἀπὸ τὸ ὑπόγειον τοῦ κτιρίου προερχόμενά. Δὲν ἤξευραν πὸυ ν' ἀτοδῶσουν τὸ γεγονός; αὐτὸ; ὅταν τὴν τρίτη βραδι ζήτησαν πάλιν ἀπὸ ἕνα τρο;ιερὸ ὑόρυβο π' ἄκουσαν και εἶδαν κατὰπληκτοι τα περισσότερα ἐπιπλά τους πεταγμένα στήν αὐλή 1...

Εἰδοποιήθη ἡ ἀστυνομία; ἐρεύνησε παντοῦ, μὰ δὲν ἀνεκαλύφθη τίποτε ἀπολύτως. Τὸ ἄλλο βράδου πάλιν πεταχθησαν διίφορα ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ στήν αὐλή και τὴν μεθεπομένην ὁ ἰδιοκτητῆς; ἀντικρυσε μέσα στήν κρεββατοκιμαρὰ του τοῦ; δύο φονευθεντας κατὰ τὴν κατάρρευσιν τῆς σκαλωσιᾶς ἐργάται; 1...

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν ἡ οἰκογένεια τοῦ ἰδιοκτητοῦ ἠναγκάσθη νὰ μετακινηθῆ. Μετὰ καιρὸν ἐγκατέστησαν σὶδὸ σπῆρι αὐτὸ πρόσφυγα; ἀλλὰ σὺνέβησαν τὰ ἴδια, τὸ ἐγκατέλειψαν και αὐτοὶ και ἔτσι μένει πῆρὰ ἀνατοκίητο και ἐρημωμένο...

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν Χ. Χ.

μὲνη αὐτῆ συνενομιᾶ, κατώρθωσε με τέχνη πονηρότατη νὰ με κίμη νὰ πιστέψω ὅτι «ὁ μόνος; πὸυ μ' ἐξερεύτο σ' ὀλη τὴ Ζίκυνοθο ἦταν ὁ λιγευτιός; μου ποιητῆς Ἀνδρ. Μαρτζῶ;ης». Τοῦτο δὲ, συντροφευ ἔιο και ἀπὸ τῆς παρακινήσεως των, μ' ἔκανε νὰ πιωφθῆσω με ἀπυνεῖθιστη σὲ μέγα ὀργῇ ἕνα χαριτωμένο ποιηματάκι του. Κατόπιν ὄ;ω; ἐτείσθη δει, μέσα στοῦ; ἀμικτωλοῦ; ἐκείνου; σίχου; μου, μαζὺ με τὸ ποίημα τοῦ Μαρτζῶ;η, παρὰφθοῦσα φρικωδέστατα... και τὴν ἀγνοήτα τῆς ψυχῆ; μου.

Δὲν ἐνθυνοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ἐποχῇ πὸυ κάποιος; τότε, καλοθελητῆς μου, ἔσπρωξε τὸ σπιτινοικοκῶρη μου κ' ἐδίπλασιάζε τὸ νοικι τοῦ πρῶτου ἐκείνου κουρείου μου πὸυ εἶχα σὶδὸ πλατωμα τῶν Ἀγίων Πάντων.

(Ακολουθεῖ)

Η ΑΝΕΚΑ ΤΙΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εὐγενῶς παραχωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνέχει ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Περὶττὸ νὰ προσθέσω ἐδῶ τὰναρῶθητα ξετροδίσματα και τὸ κακὸ πὸυ ἐγένετο μέση εἰς τὸ μουσικοφιλολογικὸ και θεατρικὸ και κοσμοπολικὸ και θεοτρελλο ἐκείνο σαλονάκι μου. Προσθέτω μόνον πὸς; τὸ σαλονάκι ἐκείνο εἰς ἐ; ἀφῆκε τὰς ζωηροτέρως ἀναμνήσεις;—δρασεω; και προόδου—εἰς δὲ τὴν ἀκριβῆ μου Ζακνθοῦλι ἀ;μνήσιν ἀλ;ισμόνητο.

Μέση ἐεῖ εὐ;ύ;ρησι; ὀλιγῶτατο διίστημα νὰ σφῆξω τὸ χέρι εἰς τρεῖς γι; βροῦ; μου, ὄτῆνες ἐνωσαν τὴ ζωῆ του; ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἐ; τὴ ζωῆ τῶν ἀγαπημένων μου ἀδελφιδων. Ἀλλὰ και ἀπὸ ἐδῶ δὲν μποροῦσε νὰ λ'ῆψῃ τὸ ζηλιμῆκο ἐκείνο τῆς τύχῆ; ἀνακατωμα. Χωρὶς νὰ ἐκθέσω τὰς χιμηλὰς ἀφορμὰς, σμειῶνω λουπόιενος; ὅτι εἰς τὸ ἴδιο αὐτὸ σαλονάκι ἐπίνω στί; ἀιετρες ἐκείνες χαρῆς μου, ἐ;ελλε νὰ ἰδῶ τὸν «Ζ. Ἀνθῶνα» μου νὰ γύρῃ μαρᾶμῆνο;... Ἐγυ;ε, ναί! Ἀλλ' ἡ γλυκειᾶ μοσχοβολία του, πᾶνε τῶρα τόσα χρό;ια και θαρῶ πὸς; ὄλο και ψιλότερα σηκῶνεται.

Ἐστερη ἀπὸ ὀλιγου; μῆνας ἀπὸ τῆς διακοπῆς τοῦ «Ζικ. Ἀνθῶνος;» ἐδημοσί;ουσι τη συλλογῇ ποιημάτων μου «Φιλιά και Ἰκλάυμιματα» (1879), ἀπὸ τὴν ὁποῖν και λεπτουδία ἐ; ἐρδισα και φίλου; γένου; ἀπέκτησα. Ἐνας ἀπὸ τῶν; εὐγενεῖς τούτους κυ;λους; ὑπῆρξε και ὁ ἀθανατος; ποιητῆ; τῆς «Χά;ικω;» Ἰούλιος Ἰυπιλδο; ὡς ἐλπίσε; και ὁ ἀριστοτέχνης τὸν σίχου Γ. Μιρτινέλης; ὅστις μ' ἐλί;ησε δι' ἐκτενεστάτης ἐπιστολῆς του τὴν ὁποῖν χρεωστῶ, πρὶν ὁ θεὸς μου κλείσει τὰ μάτια, να δημοσιεύσω οὐχὶ ὡς ἐπιστολήν, ἀλλ' ὡς ἐ;βριθὴ ποιητικὴν μελέτην. Ἐστερότερα ἐδημοσί;ουσα τὸν; «Νυκτερινούς Ὠρήγους;», μι;α οὐλ' ἐτόση συλλογῇ, ἀπὸ διίφορα τραγοῦδιᾶ τῆς κιθάρας, ἐκ τῶν ὁποῖων πολλὰ ψιλλονται και

μέχρι σήμερον.

Συγχρόνως ἐδημοσί;ευσα τότε εἰς ἐ;φημερίδας, περιοδικὰ και ἰδιωτερα ἠ;βριλλια, διίφορα εὐτράπελα σι;χορυγῆματά μου, ἕνα τῶν ὁποῖων : «Στὴν εὐ;εργετικῇ τῆς Μπό;νε;», ἐνφ' ἔκανε ὄλους; νὰ ξεκαρδίζωνται στα γέλοια, ἐ;μένα μ' ἔκανε νὰ βαρυστεναίξω. Ἦ γιὰ νὰ δέξουν ἐξυπναδῆ ἡ γιὰ νὰ με ἀποθαρρῶνουν, ἐδημοσί;ουσαν τότε κάποιος; ποιητικῶ; μου ἀντίπλοιοι μιὰ σάτυρα με τὴν ὁποία; κοντά εἰς τᾶλλα, μ' ἐσυμβούλευσαν :

«Νὰ κυτᾶξω τὴ δουλειά μου και νὰ κάθουμαι σ' αὐγά μου, ἀφοῦ ἡ Μλόνε; με ξέρει μοναχᾶ γιὰ μπερο;υκέρη!»

Ἦ ἐξυπνη και ἀληθινὰ διίβολεν; μὲνη αὐτῆ συνενομιᾶ, κατώρθωσε με τέχνη πονηρότατη νὰ με κίμη νὰ πιστέψω ὅτι «ὁ μόνος; πὸυ μ' ἐξερεύτο σ' ὀλη τὴ Ζίκυνοθο ἦταν ὁ λιγευτιός; μου ποιητῆς Ἀνδρ. Μαρτζῶ;ης». Τοῦτο δὲ, συντροφευ ἔιο και ἀπὸ τῆς παρακινήσεως των, μ' ἔκανε νὰ πιωφθῆσω με ἀπυνεῖθιστη σὲ μέγα ὀργῇ ἕνα χαριτωμένο ποιηματάκι του. Κατόπιν ὄ;ω; ἐτείσθη δει, μέσα στοῦ; ἀμικτωλοῦ; ἐκείνου; σίχου; μου, μαζὺ με τὸ ποίημα τοῦ Μαρτζῶ;η, παρὰφθοῦσα φρικωδέστατα... και τὴν ἀγνοήτα τῆς ψυχῆ; μου.

Δὲν ἐνθυνοῦμαι ἀκριβῶς τὴν ἐποχῇ πὸυ κάποιος; τότε, καλοθελητῆς μου, ἔσπρωξε τὸ σπιτινοικοκῶρη μου κ' ἐδίπλασιάζε τὸ νοικι τοῦ πρῶτου ἐκείνου κουρείου μου πὸυ εἶχα σὶδὸ πλατωμα τῶν Ἀγίων Πάντων.